

Leerrede over Spreuken 8: 6 t/m 9, uitgesproken op DANKDAG 31-10-1951 middagdienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 56: 4

Lezen - Spreuken 9

Tekst.

Ik vraag dan uw aandacht voor het verdere van hetgeen wij in het morgenuur bespraken, uit het 8e hoofdstuk uit het Spreukenboek van Sálomo, nader het 6e t/m het 9e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

6. *Hoort, want Ik zal vorstelijke dingen spreken, en de opening Mijner lippen zal enkel billijkheid zijn.*
7. *Want Mijn gehemelte zal de waarheid bedachtelijk uitspreken, en de goddeloosheid is Mijn lippen een gruwel.*
8. *Al de redenen Mijns monds zijn in gerechtigheid; er is niets verdraaids, noch verkeerds in.*
9. *Zij zijn alle recht voor degene, die verstandig is, en rechtmatig voor degenen, die wetenschap vinden.*

Leerrede.

Vanmorgen hebben wij gesproken over: hoe Christus, als de Wijsheid, roept en wie Hij roept: mannen, slechten, dwazen. Wij zullen daar nu niet verder bij blijven stilstaan, maar overgaan tot hetgeen wij zo-even hebben gelezen, namelijk wat Christus hier zegt, dat Hij vorstelijke dingen zal spreken, en dat de opening Zijner lippen enkel billijkheid zal zijn.

Satan wordt ook een vorst genoemd, maar Christus is de grote Vorst, met macht bedeed, Die Gods besluit aan 't wereldrond doet horen. Satan is de vorst der duisternis, daarom zijn al de werken van satan werken der duisternis. Daarmee is het al begonnen in het paradijs - bij zijn eerste openbaring - toen hij Adam op een lage, stiekeme wijze benaderde door Eva, na haar eerst door middel van de slang te hebben verleid. Zijn lage, gemene praktijken zijn in de loop van zesduizend jaar al meer en meer openbaar geworden, waaruit gebleken is dat hij werkelijk vorst der duisternis is. Al de aanslagen op het mensdom en op Christus, de Gezalfde, beraamd door die geesten uit de helse spelonk, komen hier, (hoewel alleen onder de toelating Gods), tot openbaring.

Daartegenover staat Christus als de grote Vorst Michaël. Hij handelt anders. Niet met duistere praktijken. Hij is geen vorst der duisternis, maar komt openlijk voor de dag. Hier staat, dat Hij vorstelijke dingen zal spreken, dingen die een vorst, en wel een Vorst zoals Hij is, waardig zijn. Wat is Zijn bedoeling met vorstelijke dingen te spreken? Zijn oogmerk is: het welbehagen Zijns Vaders uit te galmen op het benedenrond, om daarmee gevallen Adamskinderen te bezetten en als in vuur en vlam te zetten.

Denkt u eens even in welk een Vorst Hij is! Want alle aardse vorsten (welke grote vorsten hebben hier op dit benedenrond niet geheerst en welke machtige koninkrijken zijn er niet gevormd!) riepen, als zij hun onderdanen tegen de vijand moesten beschermen, hun onderdanen op om te strijden, want zij vermochten zèlf niets tegen een machtige vijand.

En het worden goede en machtige koningen genoemd, die hun onderdanen hebben aangevoerd tegen hun belagers, al ging dat met bloedvergieten gepaard en ten koste van het leven van duizenden, ja soms wel van miljoenen hunner onderdanen. Maar met Koning Jezus is het anders; Hij heeft het alléén opgenomen voor al Zijn onderdanen gelijk er geschreven staat: "Ik heb de pers alleen getreden, en er was niemand van de volken met Mij." De Koning toch had al in de eeuwigheid op Zich genomen alles voor de Zijnen te zijn. Hij heeft alléén het spit afgebeten, alles alléén gedaan. Nam Hij dat in de eeuwigheid op Zich, bedenkt dan eens dat in de volheid des tijds God Zijn Zoon (alle dingen vloeien uit God, uit Zijn eeuwig welbehagen), uitzond, gelijk een knecht, als een dienstbare. En de Zone Gods liet Zich gewillig uitzenden, en is geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en wij de aanneming tot kinderen verkrijgen mochten.

Ten tijde dat Hij op de aarde kwam, stond daar toen alles gereed voor de ontvangst? Stond daar een jubelende schare: "Ziet, de Koning komt?" Kun je denken! Er is voor Zijn ontvangst geen koninklijk paleis in gereedheid gebracht, ook geen adellijke woning, zelfs geen herberg. Er was nog niet eens een stal voor hem gereed gemaakt, laat staan een wieg of de eenvoudigste kleding. Nochtans is het voor de Koning, Die op Zijn kleed en dij geschreven heeft: "Koning der koningen, en Heere der heren", niet te gering, niet te vernederend geweest. Hij wilde op de koude grond geboren worden voor mensen die de naakte aarde verbeurd hadden, voor wie de aarde niets anders zou voortbrengen dan doornen en distelen, die zichzelf dakloos hadden gemaakt: geen thuis meer bij God. God kwijt!

Christus wilde voor zulken Zijn tehuis, Zijn hemelhof, Zijn troonzalen verlaten en bij de beesten komen. Daar wilde Hij, als een mens -- onzer gelijk -- het levenslicht aanschouwen. Dàt is vorstelijk! Want er is niets zo vorstelijks, niets zo verhevens als vernedering! En wie heeft zich vernederd gelijk de Koning? Hij behoefde het geen roof te achten Gode even gelijk te zijn, Die nam de gestalte van een dienstknecht aan.

Toe, laten wij dat eens bedenken wat Hij deed. Onder de beesten wilde Hij geboren worden. Geen mens keek naar Hem om, er was geheel geen belangstelling voor Hem. Zij hadden het op aarde erg druk over een tiran, over keizer Augustus. Dáárvoor was alles in beweging, hoofden en harten waren daarmede vervuld. Waarom? De bedoeling was om de portemonnaie leeg te maken. Dàt had keizer Augustus op het oog en dààr draaide alles om, maar voor Christus was er geen belangstelling. God Zelf heeft voor Zijn eigen werk ingestaan.

Daar er geen ontvangst was, zijn de engelen het aan de herders in Bethlehems velden komen openbaren en zij gingen Hem aanbidden. Ook zond God enige wijzen uit het Oosten, om die armen in de beestenstal te verrijken met goud, wierook en mirre. God droeg zorg, anders was er niemand geweest. Daarna is Christus in Egypte geweest, en later in het verachte Nazareth.

Op dertigjarige leeftijd ging Hij Zich openbaren nadat Hij Zich vooraf had laten dopen door Johannes, die Hem eerst zeer weigerde, zeggende: "Mij is nodig van U gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?" Maar Jezus' woord was: "Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen." Hij wilde zeggen: "Johannes, gij moet uw plaats innemen onder God, Uw Schepper, en dat moet Ik ook doen, ieder op zijn wijze." Dan lezen wij: "Toen liet hij van Hem af", en doopte Hem in de Jordaan. Daarop getuigt God uit de hoge hemel: "Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde", en de Heilige Geest daalt op Hem neer, zet Zich op Hem in de gedaante van een duif. Daarna voert de Geest Hem weg in de woestijn om daar verzocht te worden door de satan.

Christus toch was gekomen onder de wet, en wilde Zich laten dopen zoals elk andere Jood die zijn zonden beleed. En zo wilde Christus, Die geen zonde had, zonde voor ons wezen, gelijk er staat: "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft (God) zonde voor ons gemaakt." Dat wilde Hij Zich onderwerpen. Hij was Borg en Middelaar. En wat is Zijn deel niet geweest tijdens Zijn omwandeling op aarde? Vooral nadat Hij Zijn loopbaan geëindigd had? Wat is Zijn deel niet geweest in Gethsémané, op Golgotha?

Daar eindigt der engelen Heer en Hoofd Zijn loopbaan tussen twee moordenaars, hangend aan het vloekhout des kruises, want de wet sprak: "De ziel, die zondigt, die zal sterven", en: "Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving", en: "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen." Hij is waarlijk de Borg, de Vorst, daar Hij alles op Zich nam, alles óvernám: de vloek, het oordeel, Zijn bloed liet vloeien, betaalde, Zich onderwierp tot de bitterste en smadelijkste vernedering, aan het kruis stierf en in het graf gelegd werd. Het deed zich aanzien alsof satan overwinnaar was, en dat Jezus in plaats van een vorst te zijn, een bedrieger was die zijn leven eindigde aan het kruis, en gelijk als alle mensen begraven werd. Dood, gestorven, dus krachteloos, tot stof wederkerend!

Maar, na zulk een vernedering, tot zelfs in het stof, was het genoeg. Daar Christus Zijn Vader tot in de dood eerde en Hij zondaars lief had tot in de dood, ging God Zijn Zoon eren, hoewel een ieder dacht: een kuil in de aarde, leg Hem daar maar in, wat aarde erover en afgelopen. Jesaja had gesproken: "Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, maar Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is. Doch het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen; Hij heeft Hem krank gemaakt; als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien, Hij zal de dagen verlengen; en het welbehagen des HEEREN zal door Zijn hand gelukkiglijk voortgaan."

Dat wij dan hierop acht geven, dat Christus zulk een Vorst is, Die Zich zó vernederde, dat Hij zondaar gemaakt wilde zijn en het oordeel wilde torsen. Waartoe? Opdat Hij alle zonden, alle schulden zou uitwissen, een volkomen verzoening zou aanbrenge. Dáárom! Als wij dus lezen: "Ik zal vorstelijke dingen spreken", dan spreekt Christus hier over zaken die zulk een Vorst als Hij is, waardig zijn, waartoe de Vader Hem van eeuwigheid heeft verordineerd en met de Heilige Geest heeft gezalfd. Die dan ook, Eén voor allen, àlles, ALLES heeft gedaan wat er gedaan moest worden opdat schepsel en Schepper weer verenigd zouden worden; alle breuk, alle scheiding opgeheven zou zijn en de zondaar zich weer in God zou kunnen verlustigen en God in de zondaar.

Hij spreekt vorstelijke dingen en verbindt eraan: "De opening Mijner lippen zal enkel billijkheid zijn." Voor wie heeft Hij Zich in de dood begeben, Zich opgeofferd? Daarop zou kunnen worden geantwoord: "Voor Zijn gemeente, voor Zijn uitverkorenen." Inderdaad, dat is waar. Maar, hóe zijn zij - de onderwerpen - om de vrucht van Christus' arbeid te trekken? Want die gezegende Middelaarsarbeid vermaakt Hij zomaar niet aan een mens die het bij zichzelf, in de wereld en in de zonde kan stellen! Neen, de opening Zijner lippen zal enkel billijkheid zijn.

God heeft ons recht en naar Zijn evenbeeld geschapen, tot Zijn eer, maar wij hebben ons van God afgekeerd -- God heeft òns niet verlaten, dat hebben wij Hèm gedaan -- wij hebben Hem de rug toegekeerd. Nu spreekt Christus dat Hij voor de zonde betaald heeft, een eeuwige gerechtigheid heeft aangebracht en geeft Hij te kennen: die wil Ik aan u, zondaar, vermaken, die wil Ik u deelachtig maken, máár ... dan moet gij terugkomen bij uw Schepper. Dat is toch billijk, dat is toch betamend?!

Wij hebben in onze bondsbreuk ons van alle heerlijkheid beroofd, en kunnen daar geen enkele wijziging in aanbrenge. Maar nu heeft God Zijn Zoon gezonden om alles weer te verdienen en dat heeft Christus gedaan en Die zegt dat wij dat van Hem kunnen krijgen, maar, let wel: "De opening Mijner lippen zal enkel billijkheid zijn. Hij wil zeggen: "Als gij nu dóórgaat met het buiten Uw Schepper te kunnen stellen, nog kunt leven in die oude staat - die staat van oordeel - en uw tegenstand, uw vijandschap en het verderf dat gij in Adam eigen zijt geworden niet aflegt, hoort eens: Ik kuip geen vlees in!" Dat heeft de kerk wèl verstaan, als zij in de 45e Psalm zegt: "Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid"; daarmede als te kennen gevend: Gij bedoelt dat schepsel en Schepper weer bij elkander komen, dat God weer eer verkrijgt. Hij wil van ons, dat wij ook gerechtigheid gaan liefhebben.

Van gerechtigheid staat er: "Gerechtigheid verhoogt een volk, maar de zonde is de schandvlek der natiën!" Het geldt ook persoonlijk, dat gerechtigheid verhoogt en dat de zonde ons tot een schandvlek maakt. Christus wil van mij, van u, dat wij het buiten God en Zijn gemeenschap, in onze zonde, in onze staat in Adam, "zat" worden, er dus geen leven meer in zouden hebben.

Gij zult zeggen: "Ja, maar màn, al loop ik te sterven in de zonde en al vind ik overal de dood in, doch daarmee blijft die staat dezelfde." Inderdaad, dat is waar, want al gaan wij hier in boete, in rouw onder onze zonden, daarmee verdienen wij niets. Ook heeft God de mens niet geschapen om hier in rouw en ongenuchten, zich al zijn dagen te zien ontvluchten. Wèrkelijk niet! Hij heeft ons geschapen tot eer, lof, prijs- en dankzegging Zijner Majesteit. Maar, daar wij gezondigd hebben, wil God ons wel eens zo zien, dat de zonde ons van harte leed zijn en wij er de dood in vinden. Om een woord te gebruiken uit Psalm 4: "Zijt beroerd, en zondigt niet", dat is: dat wij ons "zat" gegeten hebben aan de zonde, er niet meer in kunnen gáán. Beroerd zijn van de zonde, dat is: van een leven buiten God, want dat is de zonde. Als onze ogen er voor open gaan, dan is toch zelfs onze ademhaling in Adam halen, zonde, want die adem halen wij uit de reine natuur van God en blazen hem bedorven weer uit, omdat ons ganse-zijn zonde is, tot in onze beste verrichtingen.

Christus wil dan ook zeggen: "Ik wil dat jullie ophouden ruzie te maken met Mijn Vader. Hij is zo'n dierbare Majesteit; Hij is rein, heilig, vlekkeloos. De staat van ellende waarin gij zijt is uw eigen schuld." Hij wil hebben dat wij voor de dag komen: "O God! Buiten U heb ik geen leven meer! Wat ben ik ongelukkig, wat ben ik ongelukkig!" Toe, als dat ons deel is, laat dan ons ongeluk -- van buiten God en buiten Zijn dierbare Wonderzoon te zijn -- zich eens naar buiten toe gaan uitspreken. Al moet je zeggen: "Heus, ik kèn mijn zonden niet eens", maar ben je ongelukkig doordat je geen God en geen Jezus hebt? Ga dat dan eens tegen God zeggen en dat je zo ongelukkig bent omdat je van je Oorsprong gescheiden bent.

Van David staat er nog: "Des avonds en des morgens, en des middags, zal ik klagen en getier maken; en Hij zal mijn stem horen." Laten wij dan God maar eens aanroepen. Dat is heel wat beter dan dat wij ge-elleboogd lopen met onze afgoden en daarin leven hebben. Want dat gebeurt ook wel, dat wij ons niet meer als een natuurlijk mens waarnemen, maar als een "veranderd" mens, als een mens met een "goed begin", die het van zichzelf wel kan geloven, en, nòg zaliger, dat een ander het óók nog van je gelooft! Nu, dàt is echt, als een ander het ook gelooft.

Van mezelf weet ik nog, dat ik op een keer goed in de narigheid zat nadat ik gesproken had, en daarover graag van iemand een goedkeuring wilde horen. 's Zondagsmorgens kom ik uit de kerk en loopt daar voor mij uit degene die ik op het oog had. Tròf ik dat even! Ik hoorde hem tegen de anderen zeggen: "... en het was o zo echt.." Ik dacht: laat-ie fijn zijn. Jongen, jongen, wat genoot ik. Even lopen luisteren, maar ja, dat was toch wel wat te erg, want als ze eens omkeken. Ik dacht: nee, doorlopen! Dus ik ze voorbij gelopen, zo gewoon mogelijk, en "morgen" gezegd. Zoals dat gewoonlijk gaat als je over iemand hebt lopen praten, kwam het als uit één mond: "morgen!" Nadat ik even wat verder was hoorde ik nog zeggen: "Dat is-'t-ie nou." Zodoende wist ik het secuur! Vanzelf hè, dat het dan goed is, als anderen het óók geloven. Uit de kerk, thuis gekomen, ging ik regelrecht naar de zolder, God bedanken natuurlijk, dat ik het zo van mezelf geloven mocht dat er wat goeds bij me werkte en "het volk" het óók nog geloofde. Maar tegelijk was het: "Zou Hij uw rijkdom achten, dat gij niet in benauwdheid zoudt zijn!" Ik heb geen eens "Amen" gezegd; met 2, 3 sprongen was ik beneden en in geen dágen ben ik op streek geweest. Ik begreep dat het helemaal niet vlak zat; ik had geen God en geen Jezus!

Later heb ik gezien, dat ik met afgoden in mijn boezem liep, want de bedoeling is, dat het bij ons zó zou zijn: "Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen." Hoe heeft Christus onder onze zonden niet gehongerd en gedorst!

Wat heeft Hij niet getorst om ons bij God te kunnen brengen! Laat het dan voor geen mens te zwaar zijn, heus, laat het ons werkelijk niet te veel zijn om onze zonden op te pakken en die te dragen.

Bunyan beschrijft in zijn "Christenreis", hoe Christen liep met het pak van zijn zonden op zijn rug. Die man liep in zijn schande, geballast, in oneer. Het was geen "lief mannetje", geen "aardig heertje", die daar heenging met een aktetas. Helemaal niet! Als er over gepraat, er over geredeneerd wordt, dan kan men als een heer of een dame over de aarde gaan, deftig, met kennis en geloof voor onszelf. Maar zo heeft Bunyan de zaak niet ervaren. Die man zat er onder, hij moest dragen.

En waar moeten wij nu naar toe? Ga maar optellen, het ontbreekt ons niet aan véél, maar aan alles! Christus zegt: "Hoor aandachtiglijk naar Mij", en: "Ik zal vorstelijke dingen spreken." Hij wil met ons, gevallen schepselen, gaan handelen dat Hij de pers alléén getreden heeft. Als wij de zonden dragen, dan wil Hij ons onderwijzen: Ik heb boete gedaan; Ik heb in Gethsémané geboet, daar werd Mijn zweet gelijk grote druppelen bloeds, daar heb Ik op de aarde gelegen, daar was de scheiding, de geestelijke dood, het "af-zijn" van God, waardoor Ik daar lag als een worm en geen man en gekermd heb: "Abba, Vader! indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan, doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt."

Die vorstelijke dingen wil de Koning openbaar brengen. Máár dan moeten wij heel ons ongeluk, al onze ellenden oppakken, dragen!

Het is al jaren geleden dat ik geroepen werd bij een kind van elf jaar dat in het ziekenhuis lag. De hoofdzuster stond mij al op te wachten en vroeg: "Moet u bij ... wezen?" "Ja". "O, volg me dan maar; ik ga wel voor." Ik dacht: "Wat zullen we nu krijgen?" Ik mee. "Hier ligt hij", en tegelijk wenkte zij een dokter. De dokter kwam er bij, zij ging op de rand van het bed zitten, en daar zat ik. Ik dacht: "Dat is toch ook wat; laten ze je toch alleen laten." Dus ja, ik ben toen toch maar begonnen met te vragen, waarom hij wenste dat ik kwam enz. Toen ging dat ventje aan het spreken (om het nu maar in het kort te zeggen) dat, als hij toch ging sterven en bij al Gods lieve volk mocht wezen, dan wenste hij liever vandaag heen te gaan dan morgen.

Ik dacht: "Ja, hoe ligt dat", en zei daarom tegen hem: "Ja, ja, jij denkt zeker: och, gaf iemand mij duivenvleug'len. Jij fijn in de hemel, van alle narigheid en ellende af, ons allemaal te rap af zijn en dan ben ik bij God." "Neen - zei hij - dat bedoel ik niet, maar dan behoef ik nooit meer te zondigen tegen die goede God." Zijn er hier ook nog zulke mensen? Dat woonde er in dat jeugdige hart. Toen zei hij ook nog: "Ik bedoel niet om wèg te gaan; want, ja, ik moet hier alles oppakken. Vanmorgen had ik zó'n pijn, dat ik de zuster nog wilde roepen; maar ik dacht: het is toch mijn eigen zonde. En toen ik dat moest oppakken, toen was het voor me alsof Jezus vlak bij mij in Gethsémané's hof kroop en wriede, en Zijn zweet als grote druppelen bloed was. Dat deed Hij voor mij. Dan behoor ik toch zeker mijn zonde te dragen!"

Oordeel nu zelf, daar Christus als het schuld- en brandoffer tot Zijn Vader gegaan is en Zich opgeofferd heeft op het altaar des kruises voor onze wandaden, kunnen wij het Hem dan kwalijk nemen dat Hij zegt, dat wij in schuld moeten terugkomen bij Zijn Vader? Dat is toch billijk. En als wij daar komen, in schuld bij God, dan wil de Koning ons alles vermaken, ons niets onthouden.

Ik ben zo'n dwaas geweest, dat ik er tegen gevochten heb; want ik meende dat als ik met heel mijn schuld open kwam bij God, dat Hij mij dan als met één klop zou wegstoten. Dwaas die ik was! Hoe kwam dat? Omdat ik nog nooit goed acht gegeven had op Christus, want Hij bedoelt om het welbehagen Zijns Vaders uit te galmen. Hij bedoelt niets anders dan zalig te maken, dat heeft de Vader Hem op de schouders gelegd. Daarom wil Hij, dat wij in schuld bij God terecht zouden komen, uitgewerkt, uitgeploeterd, uitgezucht, alles ten einde, opdat, waar onze weg ten einde is, Hij openbaren kan: "Ik ben de Weg, Ik ben de Waarheid, Ik ben het Leven."

En dit kunnen wij u verzekeren, dat al zat gij hier in nog zo'n ellende waaruit gij zoudt zeggen: "Ik dankdag? Ik ben niets anders dan een put van verderf, als één waarvan staat: "Een dood lichaam des mensen zal liggen als mest op het open veld, en als een garve achter de maaier, die niemand opzamelt", of als één voor wie geldt: "De maden zullen onder u gestrooid worden, en de wormen zullen u bedekken", zó zie ik mij, als een kreng", maar als gij het hedenavond nog met God eens werd: "ik schuldig", en dat het een zaak des harten was dat God recht deed als Hij u voor eeuwig verdeed, dan zou je eens zien wat des Konings werk is! Hij wil schuldigen dienen, want van een zoveel beter verbond dan het verbond der werken, namelijk van het verbond der genade, is Christus Borg geworden, waarvan geldt: wanneer zij zich schuldig kennen, zal Ik aan Mijn verbond gedenken.

Billijk is het dan, dat een zondaar de schuldige onder God wordt; daar is niets tegen in te brengen. Doch daar zijn wij vijanden van, door het verstand in de boze werken. Gij zult zeggen: "Ja, ik moet zelf bekennen dat het billijk is, maar, kijk eens, man, ik ben niet waar ik zijn moet." Verleden week zei ik nog tegen iemand: "Je bent wel schuldig voor jezelf, ook voor mij, maar nu zou je het nog eens voor God moeten zijn." Wat dan gedaan? Verstaat gij de billijkheid? Toe, laat er dan eens werken: "Och God, haalt Gij heel de boel eens open." David bad: "Verklaar hen schuldig, o God; laat hen vervallen van hun raadslagen; drijf hen henen om de veelheid hunner overtredingen, want zij zijn wederspanning tegen U." Ga dat óók eens zeggen.

Nadat David als kind Gods, een grote val gemaakt had, zond God de profeet Nathan tot hem met een gelijkenis. Davids antwoord hierop was: "De man, die dat gedaan heeft, is een kind des doods." Dan wijst de profeet de koning aan en zegt: "Gij zijt die man!", en de koning moet aanpakken dat hij des doods schuldig is. Wat is daardoor voor de dag gekomen?

Zie mijn berouw, hoor, hoe een boet'ling pleit,...

Wat heeft dat gewerkt?

Genâ, o God, genâ, hoor mijn gebed;
Verschoon mij toch naar Uw barmhartigheden; ...

Er wordt wel eens gezegd: "Ja, schuldig ben ik wel, maar er is zo geen arbeid." Ja, dan is het eigenlijk zo, dat wij het met onze mond belijden, maar dat het niet in ons hart woont. Want als dat het geval was, dan zou er de ernst zijn, van: "Ik ben een ten dode opgeschrevene."

Wat Christus eist is billijk. Hij wil alles geven, maar eist dat wij niets meer op God de Vader tegen hebben en komen waar wij wezen moeten, namelijk in het stof voor Zijn aangezicht. Als wij daar komen -- wij doen het schroomvallig, maar wat is het billijk dat God heerst en wij niets meer te zeggen hebben -- dan geldt: "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des HEEREN!, want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning." Daar verstomt alles! Want dat God dan heerst in recht, de zondaar Hem verheft, het reine deugdenbeeld Gods uitblinkt in luister, majesteit en heerlijkheid, is, opdat de zondaar met zich laat doen.

God snijdt die zondaar af; er is een onderwerp, een schuldige, die niet meer op God tegen heeft, één die God plaats geeft en daarmee kan Christus nu doen. Hij haalt hen uit het moeras van hun zonden, uit de macht des duivels, eigent Zich hen toe, gelijk er staat "Dit is Davids buit, van de vijanden des HEEREN." Zo worden zij Christus' buit, alsook Zijn bruid. Wij zeiden vanmorgen, dat Hij met ons in huwelijksvereniging wil komen, waarbij onze zonden, onze schuld, op Christus overgaan, en Zijn rijkdommen, Zijn heilverdiensten op ons overgaan. Wij trouwen daar in gemeenschap van goederen: het Zijne wordt het onze, en het onze wordt het Zijne. "Vorstelijke dingen" spreekt Hij.

Ook zeiden wij vanmorgen, dat wij met zó'n Koning te doen hebben, Die wil ons in de adelstand verheffen. Hij is een Vorst, de Koning der koningen en de Heere der heren, en nu wil Hij Zijn arbeid zó aan hun vermaken, dat Hij hen mede-erfgenamen met Hem maakt: erfgenamen Gods, en mede-erfgenamen van Christus, zodat zij ook koningen en priesteren Gode en de Vader worden. Is dat niet in de adelstand verheffen? Hij haalt hen onder de macht van de vorst der duisternis vandaan en brengt hen onder Zijn macht en scepter en wil hen alzo gaan verrijken, dat Hij hen gaat kronen met eer en lof, en naast prinsen plaatst en wereldgroten.

Denkt u eens even in, welk een rijkdom Hij aan hen vermaakt: Hij vermaakt hen Zijn gerechtigheid. Want daar Hij hen reinigt met Zijn bloed, wil Hij hen dekken met Zijn gerechtigheid. Hij wil hen Zich geheel toe-eigenen, en wil dat waar Hij is, ook diegenen zullen zijn, die Hem van de Vader gegeven zijn. Hij wil hen dus bij Zich hebben in het hemelhof als erfgenamen. God, de Koning der koningen, Christus, de Erfgenaam en zij, mede-erfgenamen met Hem, als behorend tot diezelfde familie. Is Christus uit God, zij worden ook gezegd uit God geboren te zijn door die eeuwige Geest.

Een kind Gods is dus het rijkste mens. Zij mogen hier in armoede gaan, doch -- wat denkt gij van zó'n armoede -- al hebben zij maar één koude dronk waters en een droge bete broods, die krijgen zij als de húnne! Bedenkt eens even hoe Jezus hen leerde bidden: "Geef ons heden ons dagelijks brood." Hij heeft het voor hen verdiend en nu is het voor hen, niet alleen tijdelijke en geestelijke maar ook eeuwige zegeningen.

Dat de zon nog heeft geschinen en de regen het aardrijk heeft gedrenkt, is geschied om Christus' wil, die eeuwige Wijsheid Gods des Vaders. Roept de Wijsheid niet? Het is om Zijnentwil, door Wie alle dingen zijn en Die het verdiend heeft, en Hij heeft alles voor ons verworven, zodat wij nog een geheiligde bete broods mogen gebruiken en een geheiligde dronk. Dat levert Christus ons op. Hij zegt: "Ik zal vorstelijke dingen spreken", het is allemaal voor jullie, jullie zijn Mijn mede-erfgenamen. Is het dan niet billijk dat wij bij God terecht komen? Ziet eens, wat een zee, wat een overvloed van zegeningen kunnen wij verkrijgen!

Gij zult zeggen: "Ja, maar de goddelozen in de wereld, eten en drinken ook." Inderdaad, zij krijgen het hier onder Gods algemene genade, maar straks zal Christus op de wolken des hemels Zijn troon plaatsen en dan zal Hij Wereldrechter zijn, dan zal ook elke dronk en elke bete broods mede een getuige zijn, dat het hen aan niets ontbroken heeft. Maar wát heeft men met God en met Zijn Gezalfde gedaan? Wat heeft men met Zijn verdiensten gedaan? Als zij God en Christus niet geëerd hebben, dan zullen die tanden, die hier spijs en drank (soms nog met een verwensing, met een vloek in de mond) vermaald hebben, tot onderstand en sterkte van het lichaam, geknarst worden, en de tong, die hier gesmaakt heeft maar God niet erkende, zal alsdan gekauwd worden. Wat een dag zal dát zijn, als Christus, als de Rechter des hemels en der aarde, op Zijn troon zal verschijnen! Zullen wij er rekening mee houden dat die dag komt?! Maar dan zal ook voor de dag komen, dat de ellendigen, die hier hebben lopen sterven, die met jammer, armoede, gebrek en tekort bezet zijn geweest, met Christus de wereld mede zullen oordelen. Dan zal blijken dat Hij hen in de adelstand verheven heeft, om met Hem rechter te zijn en te oordelen!

Dat zal toch wat wezen, als ouders en kinderen, mannen en vrouwen, broers en zusters en met wie wij omgang hebben gehad, dan tegenover elkander komen te staan! En die dingen kunnen wel.

Er is nog bekend van een vrouw, die op haar sterfbed lag, dat iemand haar wilde bezoeken maar niet goed naar binnen durfde te gaan, omdat haar man erg vijandig was; zou hij dat wel goed vinden. Doch zij riep: "Kom maar gerust binnen, want die dáár staat is mijn man niet meer, dat is Arie maar." Hoe kon zij dat zeggen? Wel, Christus had de huwelijksband hier al, op haar sterfbed, ontbonden; zij ging met Christus mee, en haar man had niets meer te vertellen. Hoe komt dat? Christus verheft hen in de adelstand, zij delen met Christus en dat begint hier al. Maar in díe dag zal het volkomen zijn.

Het komt ook wel voor, dat op het sterfbed ouders kinderen niet eens meer kennen, maar als het gaat over Christus en de genade en Zijn volk, die kennen zij dan wèl. Die hebben een verhevener geest, gelijk Paulus zegt: "Wij hebben de zin van Christus", en zoals onze catechismus leert dat diezelfde Geest èn in Christus èn in ons woont. Een totale overplanting dus van de oude in de nieuwe staat, van uit de dienstbaarheid in de vrijheid. Dat brengt Christus teweeg. Welk een gezegend Verbondshoofd is Hij, die Vorst der aard', Hij is alle hulde waard.

Toe, eer wij er verder over spreken (de tijd gaat zo snel), laten wij nog zingen het 4e en het 5e vers uit Psalm 47:

4. Zingt des Hoogsten eer, ...
5. D'eersten van de staat, ...

Jesus' woorden zijn hier verder: "Want Mijn gehemelte zal de waarheid bedachtelijk uitspreken, en de goddeloosheid is Mijn lippen een gruwel." De Koning wil zeggen: Ik sta voor de volle 100% aan de zijde van Mijn Vader. Wilt gijlieden Christus genieten, dan moet gij naar die zijde overkomen; dan kunt gij een mild, een ruim onthaal vinden. Wij klagen zoveel, dat wij zo weinig Godsontmoetingen hebben en zo weinig ervaren van Christus en de genade, maar aan welke kant staan wij? Aan de zijde van onszelf, van de wereld? Hoe zit dat? Waarmede zijn wij bezet? Met tijd, geld, oorlog, allerlei gedoe, met wat er in de wereld te koop is? Laat de wereld de wereld maar, die gaat van stap tot stap verder, zogenaamd met ontwikkeling en nòg eens ontwikkeling. Je hebt ook al televisie, het is gewoonweg prachtig! Ja, ze kunnen je het in Nederland niet alleen laten horen, maar ook laten zien. Dááaraan mankeert het niet, wèl aan bekering en genade! Hoe komt dat? Doordat er geen bekering is tot God, van Dewelke de kinderen Israëls zo diep zijn afgeweken. Daardoor de goddeloosheid, het los zijn van God en in de zonde willen leven. Maar als wij buiten God geen leven meer hebben en bij God terecht komen -- al hebben wij het vonnis des doods in ons en al moeten wij duizend malen bekennen dat wij de verdoemenis rechtvaardig verdiend hebben -- dan wil de Koning bewijzen dat Hij aan de zijde van Zijn Vader staat. En de Vader heeft Hem gezalfd om dezulken te dienen tot zaligheid, zodat je Hem kunt leren kennen zoals Hij is: de Opstanding, het Leven. Zó is Christus.

Daarom zegt Hij nog verder: "Al de redenen Mijns monds zijn in gerechtigheid; er is niets verdraaids noch verkeerds in." Christus' leer en werk zijn zodanig, dat daardoor God Zijn deel krijgt, dat is Zijn eer, maar ook de zondaar krijgt zijn deel, namelijk de zaligheid. Hij strooit dus aan beide zijden uit, aan de zijde des Vaders en aan de zijde des zondaars. Is die Vorst der aard' nu niet alle hulde waard? Zijn wij geen dwazen als wij naast en buiten Christus er andere goden op nahouden, en steunsels en betrouwen hebben? Hij is de Enige op Wie men is aangewezen. Met Hem komt men nooit bedrogen uit.

Zijn Persoon, Zijn werk -- tijdelijke, geestelijke en eeuwige zegeningen -- stemmen het hart zoals een muziekinstrument gestemd wordt opdat het instrument een zuivere klank zou geven, er dus geen valse klank in de muziek zou zijn. Zo stemmen ons de openbaring en de werken van Christus het hart om een zuivere klank te doen horen en wij God eren uit Zijn eigen werken, daar alles uit God en door God is, maar het ook weer tot God zou zijn. Dat deed een oude man eens zeggen: "Ik ben zalig geworden uit het welbehagen, door het welbehagen en weer eeuwig tot het welbehagen." Dan krijgt God alleen de eer. Zodat, als wij eenmaal daar mogen zijn, waar diegenen zijn, die ons al voorgegaan zijn, en daar dankdag genieten, dan zullen wij daar ook op zuivere tonen zingen. Christus leert hier Zijn kerk al zuiver spreken, daar al Zijn redenen in gerechtigheid zijn, en er niets verdraaids noch verkeerds in is. Daar leert Hij hun hier al wat van.

Daarboven kunnen zij recht spreken, recht zingen, God en Christus op een zuivere wijze recht eren. Zien wij daarop, dan zouden wij zeggen:

Vlied dan heen, o wrede tijd,
en kom aan, o storeloze dag van zaligheid,

dag van eeuwig leven. Daarom "Zijn al die redenen recht voor degene, die verstandig is, en rechtmatig voor degenen, die wetenschap vinden." Die alles uit een Ander putten, weten: het is niet uit ons, het is al uit Hem, zo reizen wij naar Jeruzalem.

Dat de God van alle genade het gesprokene zegene, en met Zijn Geest achtervolge, opdat ons hart hier gestemd worde tot dank voor al Zijn goedheid en gaven en gevormd worde tot de dag van Zijn toekomst in heerlijkheid. Amen.

Zingen: Psalm 133: 3

Waar liefde woont gebiedt de HEER den zegen, ...

Zegen.